

szavette az
dja-e, hogy
kkor, mikor
éke maradt
y az volt a
ognak csak

va a vaká-
is.

volna a bá-
ol a másik.
agy vigság-
kis vigyá-
zre lehetett
t ki az óra.
at és okos-
felé járt s
tak a mér-
em tudom,
napon, mi-
g érkezett,
egy levele,
kertész ta-
mikor ezt
ítette. Ott

ében, ugy
a.
eri. Azért
hasznom

maeum-épület.
sten.

ÜGYES KARCSI. (Lásd a 78. lapon.)

EGY JÓ BARÁTSÁG TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

TÖBBIEK is emlékeztek s így az ítélet egyhangulag úgy szólt, hogy Elek az áruló.

— De most már mit csináljunk vele? kérdé Vili. Meg kellene büntetni.

— De meg ám! pattogott Győző.

— Bajosan tehetünk valamit, szólt Pali. Bebizonyítani nem tudjuk... de én magam is azt hiszem, hogy ő az áruló. Azt tesszük vele, hogy nem is szólunk többé hozzá, többé nem pajtásunk, kizárjuk magunk közül. Ebből majd mihamar megtudja, hányadán van, észreveszi, hogy ismerjük a bűnét.

— Nagyon jó lesz! Nem állunk vele szóba! kiálták mind.

Ezt az ítéletet mindjárt végre is hajtották. A mint Elek, ki ezalatt valahol távolabb sétált, ismét előkerült s valamelyik pajtásához közeledett, ez rögtön ott hagyta a faképnél. Ha többen beszélgettek együtt s Elek odalépett, elhallgattak; legfeljebb Győző emlegette megvetőleg, milyen förtelmes dolog az, ha valaki árulkodik, hát még mikor a legjobb barátját árulja el. Egyik csoportnál Gáborhoz sietett Elek, de Gábornak rögtön igen sürgős beszélni valója akadt Vilivel.

Elek mihamar belátta, hogy itt történt valami, hogy őt szándékosan kerüli mindenki. De nem értette a dolgot.

Keményebb büntetést a fiuk nem igen eszelhettek ki, mint hogy kizárják maguk közül és minden játékokból azt, kit bűnösnek tartanak. De némiképpen mégis csalódtak. Elek egyszer-kétszer

megpróbálta, hogy megtudja, mi az oka ennek a furcsa dolognak; de mindig hidegen fordultak el tőle, csak úgy félvállról beszéltek vele. Ekkor aztán Elek vállat vont az egészre és nem törődött többé vele. Éppen nem olyan arcczal járt, mint aki bűnösnek érzi magát valamiben; inkább ő nézett kissé fagyosan és büszkén a többiekre és ha szóltak hozzá, illedelmesen és büszkén felelt, de senkinek sem kereste a kedvét, nem is kérdezősködött.

— Majd beleunnak, gondolá. És ha beleuntak, majd megmondják, miféle furcsa bolondságot eszeltek ki ellenem.

Eleinte persze azon törekedett volt, hogy Gábortól, a hű barátától tudja meg a dolgot, de erről is mihamar le kellett mondania. Gábor, úgy látszik, hamar megfelejtkezett a baráti fogadalomról, feléje sem nézett többé Eleknek s ha szabad ideje volt, pompásan mulatott csónakázással. Mert harmadnapra persze már rátalált a tóra s ott csakugyan megmutatta, hogy kitűnően ért az evezéshez, úgy hogy a kisebb fiúk ugyancsak irigykedtek rá, de még a nagyobbak közül is egyik-másik attól tartott, hogy ez a sokkal kisebb Gábor mihamar ki fog rajtok ebben a mulatságban.

Berti azonban ezalatt még mindig azon törte a fejét, hogyan álljon boszút azon a vakmerő fiun, aki ő reá azt a gunyverset irta. Mert ezzel a verssel folyton boszantották a kisebbek. Megtanulták és hangosan szavalgatták, még pedig mindig olyankor és úgy, hogy Berti szét nem üthetett köztök. Le is irták és mindenfelé kiragasztották, egyszer még a Berti ágyán is oda volt ragasztva. Vala-

mennyi kis diákon nem tölthette ki boszuját, de a vers írójának nem akart megkegyelmezni.

— De hát tudod-e már, hogy kicsoda? kérde Miklós.

— Hogy ne tudnám. Aki Gábort elárulta, az megmondta mindjárt azt is, hogy Pali csinálta a gúnyverset.

— Persze, hiszen azt mindjárt gondolhattuk volna.

— Most már szeretném neki visszafizetni. De olyan fúrfangos kópé, hogy semmikép sem tudom megcsipni.

— Tudod mit? Éjjel lopózzál be a hálótermőkbe és öntsd le hideg vízzel.

— Az jó volna... de nem lehet... Arra fölébredne, kiabálna s mind a tizenkét kis tacsó, aki ott együtt van, rám rontana. Annyival pedig mégsem bírok.

— Akkor hát ne ébreszd föl... hanem vidd el a ruháit és rejtsd el valahová. Reggel nem fog tudni idejére felöltözni és senki sem fogja gyanítani, hova tünt el a ruhája.

— Ez jó lesz. Meggondolom... ezt alkalmasint meg is teszem.

A kertben sétálva tervezgették ezt, nem gyanítva, hogy a bokor mögötti padon ott ül Elek és akarata ellenére az egészet hallja.

Az nap délután, mikor Pali a könyveit elővette, hogy még egyet-mást tanulgasson, a könyvek tetején lepecsételt levélkét talált, mely neki volt címezve. A levél pedig elferdített, a nyomtatott betűkhöz hasonló írással ezt tartalmazta:

»Berti boszút akar állani a gúnyversért. Éjjel be fog lopózni, hogy elcsenje a ruháidat. Vigyázz!«

A levél nem volt aláírva s nem lehetett semmikép kitalálni, ki írta. Pali kissé gyanakodva forgatta. Nem tudta hamarjában, higye-é, a mit olvasott vagy sem. Lehet, hogy igazi jó barát intése; de az is lehet, hogy valaki meg akarja tréfálni. Hogy alaposan megvizsgálják az ügyet, gyűlést tartott pajtásaival s megmutatta nekik a titokzatos figyelmeztetést.

— Én azt hiszem, hogy ez csakugyan jóbaráti intés; szólt Vili.

— Én is azt hiszem, mondá Gábor. Nem is volna semmi czélja máskép.

— No, én nem bízom benne oly nagyon, jegyzé meg Győző, nagyon fontos képpel. Hátha csak azt akarják, hogy egész éjjel leskelődjél, ne aludjál és végre is hiába virraszd át az éjszakát. No, engemet ugyan rá nem szednének effélével.

— Már csak mégis jó lesz résen állani, szólt Vili. Én hiszem, hogy valami jó barátunk adta. De ki lehet az?

— Magam is szeretném tudni, ám-bár nagyon fölösleges volt annak a jó barátunknak így titkolóznia. Miért nem meri nyíltan megmondani, amit tud? Nem szeretem az alattomoskodást.

— De hátha van oka rá? Nem tudhatjuk, jegyzé meg Vili. Talán éppen Bertiék jó pajtása, egy osztályból valók...

— Igazad van! kiáltott fel Pali. Én már tudom is, ki írta.

— Kicsoda? Kire gondolsz?

— Nagyon könnyű kitalálni. Hát ki írhatta volna más, mint Jenő? Azt tudjátok, hogy Jenő nekünk jó barátunk s nem szereti, ha a nagyok bántanak minket. Ő pedig köztök van, könnyen tudhatja, mit terveznek.

— Persze hogy ő írta, Az nagyon természetes! kiálták mind. Igazán szép tőle! Derék fiú az a sánta Jenő.

— Talán illenek is, hogy megköszönd neki a szives figyelmeztetést; mondá Vili.

— Nem, az nem volna helyes, szól Gábor. Ha ő nem akarja megismertetni magát, azt sem szeretné, ha tudtára adnók, hogy kitaláltuk.

— Igazad van. Nem szólunk semmit, de hasznát vesszük az intésnek, jegyzé meg Pali. Mindjárt hozzá is készülünk; Gábor, Vili jertek velem.

Győző is velők akart tartani, de Pali tudta, hogy Vili nem igen szereti Győzöt; aztán meg jobb is, ha nem nagyon sokan tudják, mi készül éjszakára. Nem is szoltak róla senkinek s egész este igen nyugodtak maradtak, úgy, hogy senki sem gyaníthatta, hogy készül valami.

Csak mikor este lefeküdtek, akkor szólalt meg Pali:

— Fiuk, aki nem nagyon álmos, próbálja meg és maradjon ébren. Valami furesát fogtok látni.

— Mit? mi lesz már megint?

— Nem mondhatom meg. De akármit láttok, meg ne mozduljatok és meg ne ijedjete.

A fiuk már csak kíváncsiságból is ébren maradtak. Látták, hogy Pali, Gábor és Vili a sarokban titkon csinálnak valamit, aztán olyasmit is vettek észre, mintha nem Pali feküdt volna abba az ágyba, melyben rendesen aludni szokott. De a félhomályban ezt nem lehetett jól látni és azt sem, hogy Pali hova lett.

Azután mély csönd következett és jó ideig tartott. A fiuk közül egyik-másik

bizony már nem is győzte várni, hogy hát mi lesz? mert az álmosabbak, akár-hogy nem akarták, végre mégis elszenderedtek. A házban már mély csönd uralkodott s ekkor egyszerre halk léptek hallatszottak a folyosón, aztán nyikorogott a kilincs, az ajtó megnyilt és Berti lépett be. A nagy hálóterem ablakai el voltak függönyözve, csak éppen a szélső ablak nem s itt a hold bevilágított kissé a sarokba. Nem messze onnan állt a Pali ágya, mely felé Berti lábujjhegyen közeledett. Már odaért, le akart hajolni a székhöz, melyen a ruhákat látta, mikor a szoba sarkából hirtelen valami sajátságos suhogás, aztán iszonyt keltő rémes sóhajtás hallatszott. Berti meghökkenve s önkéntelenül tekintett oda, de majd kővé vált rémületében attól, amit megpillantott. Több mint ölnyi magas alak állt, hosszú fehér lepelben... s látszott a feje... valóságos halálfej, rémesen vi-csorgó fogakkal, üres szemüreggel... S a rettentő alak lassan, zajtalanul, kitérve hosszú karjait, megindult Berti felé.

De már ezt Berti nem várta meg. Ijedtében, izgatottságában nem tudta, mit gondoljon, nem is gondolt semmi egyébre, csak holmi kisérteti mesékre. Rémülten fölördített s eszeveszett futással menekült a szobából, nem igen hallva a nagy kaczagást, mely ott támadt, mikor a lepedőből Pali bontakozott ki s arczáról levette a halálfej-álarczot, melyet még délután Vilivel és Gáborral pingáltak. Pali elégedetten feküdt le.

— Mondtam ugy-e hogy gyáva? Most már alhatunk, nem fog többé visszatérni.

Ebben igaza volt, de Berti még más okból sem térhetett vissza. Mert amint nagy rémülten futott végig a folyosón, a sarkon beleütközött egyik tanárba, ki késő éjjelig dolgozott a könyvtárban s most indult szobájába, hogy lefeküdjék. A hirtelen összekocczanásnál Berti ki-

ütötte kezéből a gyertyát, mely elaludt; de ennek nagyon megörült Berti, mert jól tudta, hogy ez a találkozás nagy veszedelem. Nem szabad késő éjjel a házban szerte kószálniak, akit ilyenmin rajta kapnak, az nem kerül el a büntetést. De hirtelen összeütközésnél a tanár talán nem ismert rá... most gyorsan tovább kell futni, hirtelen bebujni az ágyba.

Ha a tanár mégis ráismert volna s utána menne, mély álomban fogja találni, fülig a takaró alatt.

— Az bizony ugy is volt, a tanár ráismert és rögtön utána ment, közben meggyújtva a gyertyát. Mikor a nagyobb fiuk hálótermébe lépett, ott látszólag mély

nyugalom uralkodott, mindenki békésen aludt, köztök Berti is. Csakhogy a tanárt nem lehetett olyan könnyen rá szedni.

Oda lépett Bertihez s nevén szólítá. De Berti aludt, mint a bunda. Meg sem mocczant.

— Fölösleges a tettetés, szólt a

tanár szigorúan. Jól láttalak, te kószáltál kint a folyosón, csak megakarok teljesen győződni. Lássuk csak. Hol vannak a ruháid? Hát te csizmástól, ruhástól szoktál ágyba feküdni?

Berti belátta, hogy kárba veszett a fortély. Fölkelt tehát és zavartan kezdett valamit hebegni, hogy a feje fájt... hogy nem tudott aludni... csak sétálni akart

VIRÁGSZÜRET. (Lásd a 71. lapon.)

egy kicsit...

— Gyönyörű sétaképen jártál, tapasztaltam. Nem szükséges több kifogást keresgélned. Holnap majd számolsz az igazgató urnak.

Másnap reggel Paliék kíváncsian várták, hogy a kísértettől megrémült

Berti milyen képpel fog megjelenni a reggelinél; mert azóta bizonyosan kitálalta már, hogy Paliék újra kifogtak rajta. De Berti egyáltalában nem jelent meg, s azt izentette, hogy nagyon beteg. Az igazgató, ki már mindent tudott a tanártól, nem igen hitt ebben a betegségben s behívatta magához az öreg kulcsárnőt, aztán röviden értekezett vele. A tapasztalt kulcsárnó mosolyogva szólt:

— Bizza csak rám, igazgató ur.

Egyenesen Bertihez ment, ki amint belépni látta a kulcsárnőt, keserves nyögésre kezdett rá. A kulcsárnó szánakozva kérdé:

— Rosszul van, kedves Bertikém? Hadd lássam! Persze! Milyen forró a feje... Tudom már, mi a baja... mindjárt hozok orvosságot... van nekem ilyen bajra biztos orvosságom... ha az első porció nem használna, a második után bizonyosan fölkel.

Berti sohajtozva mondá, hogy bizony jó lesz valami biztos orvosság. De a mint a kulcsárnó kiment, nagyot nevetett.

Csak az a baj, hogy az ember sokszor hiába főzi ki a legszebb terveket.

A kulcsárnó néhány percz mulva már visszatért, kezében nagy üveggel, mely valami gyanus színű és gonosz szagu folyadékkal volt tele.

— Itt vagyok már, mondá nagyon barátságosan. Itt a jó orvosság. Ebből most bevesz egy egész csészényit. Ha nem használ, egy óra mulva a másodikat.

— Nagyon jól van. Tegye csak ide az asztalkára, majd beveszem....

— Oh, az nem úgy van. Az igazgató ur rám bizta, hogy adjam be az orvossá-

got, hát beadom. Mindjárt kitöltöm... így ni... most igya meg.

— Majd később... majd beveszem..

— Nem lehet halogatni; most rög-tön meg kell kezdeni a kurát.

— Oh, nem olyan sürgős... aztán ennek az orvosságnak olyan borzasztó szaga van....

— Na, hiszen nem is valami csemege, az bizonyos. De már az orvosság ilyen. Az a fő, hogy használjon, ez pedig használni fog.

— De nekem talán nincs rá szükségem... hátha nem is olyan nagy a bajom... jobb lesz, ha be nem veszem.

— Ne alkudozzunk annyit, kedves Berti. Az igazgató ur megparancsolta, tehát ennek meg kell történnie. Ki van adva a rendelet, hogy ide senkinek sem szabad belépni és a betegnek, míg csak meg nem gyógyul, semmi egyebet nem szabad kapni, csak félóránként egy csészényit ebből a jó orvosságból. Tehát szaporán, kezdje meg a kurát.

Berti kétségbeesetten nézett arra a borzasztó folyadékra. Aztán könnyölgésre fogta a dolgot.

(Folytatása következik.)

ARANY KALÁSZOK.

Ne siess nagyon azzal, hogy valakit meghitt barátodnak fogadj. De még inkább gondold meg, mielőtt elválsz attól, kit igaz barátodnak tapasztaltál.

*
Nem lehet jó parancsnok, aki jól meg nem tanult engedelmeskedni. Mert csak aki engedelmeskedik, az tudhatja, mit szabad parancsolni úgy, hogy szivesen engedelmeskedjenek neki.

VIRÁGSZÜRET.

(Képpel a 69. lapon.)

SZEDJÜK, szedjük kis barátnöm,
Száz szál is van egy virágtön,
Az egész rét, lám, mi tarka: —
Teli lesz mindkettőnk marka!

Söt két kezünk sem elég még,
Tartsd hát inkább a köténykéd.
Én majd szedem, tömöm bele,
Mig csak nem lesz színig tele.

Akkor aztán, szépen sorba,
Kössük bele több csokorba
S mind a csokrot, borsos áron —
Adjuk el a zöld vásáron.

Ez meg, persze, nem másutt van,
Mint otthon, a mi házukban.
Házunk előtt, udvarunkba
Zöld vásárt mi ott csapunk ma!

Aki ottan keresztül megy
— Száz vagy tíz, vagy csak tizből egy —
Néni, bácsi, fiú vagy lány:
Mi vevőnk lesz mindvalahány.

A nagymama, a kismama —
Nincs olyan, hogy ne adna ma
Legalább is pár fityínget...
Le nem ráz ma sehogy minket!

Persze: annak, aki pénzt ad,
Adunk viszont szép bokrétát.
S ha pénz lesz sok s virág semmi:
Mit is fogunk akkor tenni?

Hát biz' akkor nem egyebet:
Szépen megtöltjük a zsebet
S meg kiöntjük hamarjába' — — —
Egy vak koldusnő markába.

* * *

Szedjük, szedjük hát barátnöm,
Száz szál is van egy virágtön.
És ahány van: annyi fajta,
Kapni fog a vevő rajta.

Ihol van ni, ez minő szép:
Olyan piros, mint a zöld ég...
Azaz, hogy, ej, bizony, — no ni —
Ki sem látom már mondani! —
Olyan... izé... olyan — kék.
Hát ez meg mi különös:
Hopplilaszín s jávörös!
S ez itt halvány-hupikék —
Ezt veszi az uri nép, —
Kásasárga s vászon fehér,
Egy tízest ez maga megér.
És ez itt nem pipitarka? —
S emez mint a pipi farka,
Olyan pöttös mismás-szín.
— No ugye, hogy mind más szín!
Ez meg akár a te szemed,
Mamád bizton ezt veszi meg...

* * *

Igy ni. Most már hál' istennek,
Szegény asszony lesz mit emed;
Mert ebből még ma, mindlunk
Sok pénzt összekalapálunk!...

A KETTŐS LECZKE.

— Beszélyke. —

GYÖNYÖRÜ nyári napon történt, hogy
az apa beszólt a fiuk szobájába:
— Délután kikocsizom az er-
dőbe, ti is velem jöhettek, ha egy kis szor-
galommal kérdemlitek. Reggeltől estig
mindig csak játszani, az sok a jóból. Ta-
nuljátok meg ezt a kis latin leczkét. Egy
óra mulva ebédelünk, addig megtanulhat-
játok. Aki addig nem tudja, délután itt-
hon marad.

Arról ugyan szó sem lehetett, hogy
akár Dani, akár Ödön otthon akart volna
maradni. Nem is volt nagy a veszedelem.
Mert az igaz, hogy amit az apa kimon-
dott, abból soha sem lehetett semmit leal-
kudni; no de az a kis leczke, melyet most

feladott olyan csekélység volt, hogy játszva meg lehetett vele birkózni.

Hozzá is fogtak azonnal, még pedig Ödön, a fiatalabbik, nagyon komolyan, úgy hogy Dani nagyot nevetett.

— Csak nem akarsz egy egész órát tölteni ezzel az aprósággal? Félóra alatt elkészülünk vele.

— Ha megtanultuk, csinálhatunk egyebet.

Daninak azonban éppen most akadt többféle sürgős tenni valója. Legelőször is az jutott eszébe, hogy ha délután az erdőbe mennek, jó lesz élesre kifenni a zsebkését, mert ott mindenféle vagdalni, farragni való akad. Aztán a lepkefogót is rendbe kell szedni. Az az ügyetlen Ödön készületlenül neki indulna a kirándulásnak.

— Te Dani, szólalt meg Ödön, nehezebb ez a feladvány, mint hittem. Már éppen félórája tanulom, de még csak a felét tudom. Fogj hozzá!

— Ne féltés te engem. Amire neked egy egész óra kell, arra nekem fél óra bőven elég. Mindennel oly lassan boldogulsz!

— Nem baj, ha lassan is, csak ha boldogulok. Te pedig, ha még sokáig foglalkozol egyébvel, éppen úgy jársz, mint a mesében a teknősbékával versenyző nyul.

— Mondom, ne féltés, kész lesznek vele akkorra, mikorra te. Most különben már nincs is egyéb dolgom, hozzáfoghatok.

Hozzá is fogott és egyszer végigolvasta a feladott leczkét. Csakugyan nem volt éppen olyan nagyon könnyű. Az első

elolvasás után Dani nagyot fujt és hátradőlt, hogy végig gondolja: megértett-e valamit abból, amit olvasott. Kezeit zsebébe dugva, nagyot nyujtózott, nem gondolva,

— Ni, itt a két gömbölyű kavics! Mennyit kerestem és itt van a zsebemben! Mindjárt oda is teszem a többihez, nehogy elveszítsem.

Letette a könyvet s ment a fiókhoz, hol mindenféle játékszerök együtt volt. Itt is megint akadt egy kis rendezgetni való s csak akkor hagyta abba, mikor Ödön megszólalt:

— No, én már tudom... hát te, Dani?

— Még nem... de mindjárt hozzáfogok... még van időm.

— Nem igen sok, ha apa pontosan tartja meg az órát... már csak öt percz van hátra.

— Mit? Öt percz? Az csakugyan nem sok... hogy fut az idő!

Az idő bizony gyorsan mulik, leggyorsabban annak, aki valami komoly kötelesség alól akarna kibujni, de nem tud s a kellemetlen munka folyvást csak ott várja elvégzetlenül. Most már igazán és komolyan hozzálátott Dani s bizony jó emlékezetében, hogy pár percz alatt is elkészül azzal, amire Ödönnek egy egész óra kellett. De ez már még sem volt lehetséges. Ijedten tapasztalta, hogy most ro-

han még csak igazán gyorsan az az óramutató. Alig hogy egyszer végigolvasta a leczkét, már ütött az óra.

han még csak igazán gyorsan az az óramutató. Alig hogy egyszer végigolvasta a leczkét, már ütött az óra.

— Ez az óra nagyon siet... még nincs annyi... az lehetetlen!

De az apa órája is épen úgy járt. Egy perczel később már nyílt az ajtó s belépett az apa.

Ödön mondta föl először a leczkét. Ez is rettentően rövid ideig tartott.

— Jól van, fiam, szólt az apa. Most lássuk, Dani, te hányadán vagy.

Abból ugyan semmi lett, hogy Dani bemutatta volna a tudományát. Hebegve, akadozva belefogott ugyan, hanem per sze, mivel nem tudta, hát el sem mondhatta a leczkét s egy-két szó után végkép elakadt. Atyja nagyon nyugodtan mondá:

— Nem tanultad meg. No's, hát akkor délután kell vele elkészülnöd, a mig én Ödönnel odajárok. Lesz rá elég időd.

Daninak nagyon hosszúra nyult a képe, de nem mert szólni, mert érezte, hogy semmi mentsége sincs. Hanem hát azért mégis csak keserves volt azt nézni, mikor délután Ödön kocsi ra ült az apával, őt pedig otthon hagyták, bucsuzóul pedig az apa így szólt:

— Remélem, jóvá teszed a mulasztásodat, mire haza térek.

Mi tagadás benne, Daninak nem nagy kedve volt hozzá, hogy tanulással töltse azt az időt, mely olyan kellemes kirándulásnak volt szánva. Boszus volt és boszuságában mindenféle ürügyeket keresett a maga mentségére, csak épen azt nem akarta elhinni, hogy onnan van a baj, mert haszontalanul elfecsérelte a komoly munkára rendelt időt.

— Lehet is most nyáron itt a szobában tanulni! Kint a szabadban... az

egészen más. Kimegyek a kertbe... ott tíz percz alatt megtanulom ezt az unalmas leczkét. Apácska mindig azt mondogatja, hogy a feladványainkat végezzük itt a szobában... szeretném tudni, miért? Sokkal könnyebben tanul az ember kint a szabadban.

Fogta a könyvet és kisétált a kertbe. Volt ott egy kedvencz nagy fája, melynek egyik alacsonyan kinyúló vastag ágán kényelmesen lehetett üldögélni. Itt helyezkedett el.

— Így ni! Kár, hogy délelőtt nem jöttem ide... itt most mindjárt elkészülök azzal a haszontalan leczkével.

Csakhogy ott a fán másnak is volt abba beleszólása, még pedig egy — rigónak. Dani még bele sem fogott a dolgába, mikor a feje fölött valami furesza kopogást hallott. Természetesen föltekintett a magasba s mihamar meglátta a kopogás okát. Egy rigó kapaszkodott a fa törzsén ide-oda, erős csőrével vagdosva a fa kérget, hogy onnan a rovarokat előszedje. Nagyon érdekes ezt nézni.

Nézte Dani is, ide-oda hajolgatva az ágon, addig-addig, mignem egyensúlyt veszítve, egyszerre csak lepottyant. Szerencsére nem esett magasról, nem igen ütötte meg magát; de annál boszusabban ugrott talpra, mikor egészen közélről gunyos kaczagást hallott. Rá is ismert mindjárt, hogy Ferkó neveti, a kertész vásott fia.

— No, mit nevezsz? förmedt rá Dani. Talán azt hiszed, hogy leestem?

— Hát biz az egészen úgy látszott...

— Rosszul látszott... leugrottam... tudok én fára mászni, akármilyen magasra is, a hová te föl nem jutsz.

— No már azt szeretném látni! felelte hetykén Ferkó. Most is tudok egy olyan madárfészket, a melyet Dani urfi bizony nem talált volna meg, olyan magasan van. De én rátaláltam ám, bele is néztem.

Az már ismeretes dolog volt, hogy Ferkó minden olyanra rátalál és mindenbe belenéz, amibe nem kellene. A madárfészkek háborgatásáért már akárhányszor kikapott, de mégsem hagyta abba. De hát, ugy okoskodott, mért ne volna szabad neki is, mikor Dani urfi megteszi. Mert Dani sem volt olyan lusta, mikor efféle csinyre került a sor. Most is, mihelyt Ferkó a fészket említette, azonnal megfeledezett a leczkéről és nagyon kíváncsian kérde:

— Hol az a fészek? És mit láttál benne?

— Négy gyönyörű kis vörösbeget. Már nagyocskák, ugy gondolom, hogy egy hét mulva kiröpülnének, de nem fogom ám engedni. Mindennap megnézem őket és ma vagy holnap kiszedem a kicsinyeket. Van már kalitkám is.

— De hát hol vannak?

— Jöjjön velem az ifiur, majd meglátja.

Dani azonnal meg is indult Ferkóval. A kert legtulsó végéhez értek, hol alacsony kerítésen tul volt a Menyus bácsi nagy gyümölcsös-kertje. Ferkó egyenesen neki indult a kerítésnek. Dani megállt.

— Hová még, Ferkó? Csak nem akarsz talán keresztülmászni a kerítésen a bácsi kertjébe?

— Már pedig éppen azt akarom tenni.

— De az nem szabad...

— Ugyan kinek mit ártok vele? A fészek ott van azon a nagy körtefán, hát ha látni akarom, oda kell mennem. Szeretném tudni, micsoda bűn volna abban, ha elsétálunk oda, meg visszatérünk.

— De ha nem szabad...

— Már én megyek, ha szabad, ha nem szabad. Dani urfi pedig maradjon, ha fél.

Dani csak ugy járt, mint a legtöbben, kik rossz pajtáságba keveredve, a rosszban akarják megmutatni bátorságukat. Mihelyt Ferkó azt mondta, hogy maradjon ha fél, Dani azonnal be akarta bizonyítani, hogy nem fél. Aztán mit is félne? Járt ő már akárhányszor Menyus bácsi kertjében. No, az igaz, hogy akkor a kapun ment be mindig.

Csakhamar oda át voltak a szomszéd kertben, a nagy körtefánál. Ferkó ügyesen fölmászott a fára, hogy megmutassa, hol van a sűrű lomb közt elrejtve a fészek. Csakugyan jó magasan volt, már olyan vékony ágon, hogy szinte félős volt ott kapaszkodni. Ferkó azonban nem félt, de annál inkább boszankodott, mikor feljutott a fészekhez.

— Jaj, a semmirevalók! Ez már csunyaság!

— Mi a baj? kérdé alólról Dani.

— Kiröpültek! Mind egy szálíg kiröpültek! És én azt hittem, hogy még várhatok vagy egy hétig!

Mérgében letépte a fészket és lecsapta a földre, éppen a Dani lábai elé. Az üres, széttépett fészek egy csöppet sem érdekelte Danit s ezért fölkiáltott:

— No, ha nincs semmi, akkor menjünk haza. Siess le a fáról.

Ferkó azonban egy csöppet sem sietett. Dani, bár gondatlan és könnyelmű fiú volt, azt mégis érezte, hogy itt nem jó helyen jár, jobb lesz hazatérni. Másodszor is sürgette tehát Ferkót, ám bár voltaképp hazatérhetett volna ő maga is. De nem akart Ferkó előtt úgy feltűnni, mintha félelmében szöknék. Együtt jöttek, együttmennek. Hanem a mint Ferkó leért a fáról, Dani újra meghökken, mert ha a madarak elröppentek, talált Ferkó helyettök egyebet, tele is szedte vele a kalapját.

— Micsoda? rivalt rá Dani. Körtét mertél lopni?

— Van ott a fán elég, meg sem látzik, hogy néhányat leszakítottam.

— De az lopás... ez nem a kertünk, ez a bácsi körtéje... én nem engedem.

— No ugyan hát most már mit csináljak vele? Vissza nem ragaszthatom a fára. Ha meg ide szórom a földre, elrohad, hát abból aztán kinek mi haszna. Már ha lehoztam, bizony meg is eszem.

Nem is tétozázott, hanem beleharapott egy körtébe és jóízűen ette. Dani úgy titokban voltaképp irigyelte, mert jól ismerte ezt a körtefát, tudta, milyen pompás a gyümölcse. Az a gonosz Ferkó pedig leolvasta az arczáról, hogy mit gondol.

— Lássá, ifjú, a bácsinak biz az már tökéletesen mindegy, hogy ki eszi meg ezt a pár körtét. Ha másnak nem kell, megeszem magam mind. Tetszik?

Dani úgy vélte, hogy ebben teljesen igazá van Ferkónak, a bácsinak teljesen

mindegy, ki eszi meg ezt a néhány körtét, ha már egyszer tiltott módon leszédtek.

— No, megkóstolok egyet... úgy is nagyon szomjas vagyok...

Kissé fojtogatta ugyan a torkát, valami furesát érzett, mikor a lopott csemegete; de a körte nagyon jó volt s az első után megevett még egy másodikat és egy harmadikat. És mikor Ferkó azt mondta, hogy újra fölmászik a fára és hoz még többet, hát Dani, fájdalom, nem is szólt többé ellene. Csakhogy újabb prédához már nem jutottak, mert éppen ekkor messziről hangok hallatszottak. Futva menekültek tehát a tilosból.

Csak éppen hogy keresztül másztak a maguk kertjébe, mikor innen meg az Ödön hangja hallatszott, amint Dani után kiáltozott. Tehát már hazatértek... persze... már későre jár az idő.

— Hol jártál, Dani? Már az egész házat, kertet összekerestem...

Dani meg volt akadva, mit mondjon; de Ferkó hamar kész volt a magyarázattal.

— Csak itt jártunk a sövény mellett... madár-fészket találtam ott, meg akartam mutatni az ifurnak... de a kis madarak már kirepültek.

— Annál jobb, felelé Ödön. De most siessünk be. Menyus bácsi van odabent és holnapra meghívott délutánra... Gyümölcs-szedés lesz a nagykertjében, mi is segítünk és lesz majd részünk a javában. Kitűnően fogunk mulatni.

Máskor Dani is nagyon örült volna ennek a mulatságnak, de most, tudja isten miért, semmiképp sem volt kedvére ez a meghívás. Mint vendég menjen oda,

a hol mint tolvaj járt. Egészen megzavarodva követte Ödönt, kinek ez föl is tünt, csakhogy persze másra magyarázta.

— Te Dani... te talán még most sem tanultad meg azt a leczkét?

Dani egészen elképedve állt meg. A leczke! Hiszen arra már nem is gondolt. De gondolt az apa, ki a bácsival ott sétálgatva, megtalálta a fa alatt a könyvet s mindjárt azon kezdte, hogy hallani akarta Danitól, miképen tanulta meg? Persze, hamar megtudta, hogy semmiképen.

— Akkor hát holnap sem jöhetsz velünk, szolt az apa szigoruan. Ehhez a maihoz adok holnapra még többet is, hogy legyen mivel töltened az időt. És ha holnap is így végzed, akkor még szigorubb büntetés következik

Pirult, sápadozott, szégyenkezett és szomorkodott Dani s a

jó Menyus bácsi igazán megsajnálta. Bezeg ha tudta volna, hol járt az imént Dani és miért nem végezte a dolgát! De nem tudta s nyájasan közbevetette magát az apánál.

— Engedjünk neki időt, hogy jóvá tegye a hibáját, szolt a bácsi. Ma már késő ugyan, de ha reggel korán fölkel, megtanulhatja s aztán jöhet ő is gyümölcszedésre. Tavaly is ott volt. Saj-

nálnám, ha az idén nem volna része benne.

Addig-addig beszélt a jó bácsi, míg az apa végre beleegyezett, hogy ha Dani holnap a reggeli előtt hiba nélkül felmondja a leczkét, akkor rendben lesz minden.

Igen ám, minden! Ha tudnák, amit a Dani lelkiismerete tud, a mivel őt kínozza ott az ágyban, úgy hogy el sem

tud aludni. Azt a kis leczkét megtanulni reggel, pihent elmével, az csekélység; de aztán elmenni a bácsihoz és ártatlan képpel mulatni nála, akit meglopott. És éppen a jó bácsi eszközölte ki számára, hogy megmenekül a büntetéstől.

— Igazán sajuálom! szolt magában Dani. De most már nem tehetek semmit.

— De igenis tehetesz! felelt rá a lelkiismerete. Megvall-

hatod atyádnak a hibádat és önként kiszabhatod magadra a büntetést, hogy nem viszuek el a délutáni mulatságra.

— De akkor a bácsi is megtudja... az borzasztó volna...

— Természetesen. De őszinte vallo másod után elhiszik, hogy igazán megbántad hibádat és jobban fognak bizni benned, mint ha alattomoskodol.

Kemény volt a csata, melyet Dani

A MAMA VIRÁGA. (Lásd a 79. lapon.)

a lelkiismeretével vivott, de végre az igaz lelkiismeret győzött s Dani azzal az eltökéléssel aludt el, hogy reggel mindent tökéletesen rendbe hoz.

Meg is tette. Még jóformán mindenki aludt a házban, mikor ő már korán reggel talpon volt s hozzáfogott a tanuláshoz. Csodálatosan hamar készült el vele. Persze, mert komoly akarattal fogott hozzá. Meg is volt vele az apa elégedve. De annál inkább bámult, mikor Dani aztán előállt vallomásával, hogy ő nem érdemes arra, hogy a Menyus bácsi vendége legyen. Mindent elmondott, őszintén, igaz megbánással.

Az apa nagyon elkomolyodva hallgatta, aztán merően nézett Danira. Végül így szólt:

— Hogy lehetsz-e a bácsi vendége, azt majd tőle kérdezzük meg. Ha megbocsát, akkor jöhetsz. Őszinte vallomásból azt akarom hinni, hogy teljesen átláttad, hova vezethet olyan hiba is, melyet egészen csekélynek véltél. Ha délelőtt el nem fecsérled az időt, épp úgy elkészülsz a dolgoddal, mint Ödön; pedig eleinte csak éppen halogatni akartad egy kicsit. A csekély halogatásból következett mindig nagyobb hiba, míg végre oda jutottál, hogy bizony-bizony a bácsi tolvajnak nevezhetne. Én ezuttal megbocsátok, mert látni akarom, csakugyan jobb utra térsz-e?

— Igen, kedves apa, komolyan megfogadom.

— Akkor nem is lesz több ilyen nehez órád. Ne feledd, hogy annál a könnyű latin leczkénél nehezebb leczkét tanultál most meg: azt, hogy aki a hibás utról

hamar vissza nem fordul, végre oda jut, hogy csak kárral és szégyennel térhet vissza!

ÜGYES KARCSI.

(Képpel a czimlapon.)

NEM tagadhatta volna azt el még az ellensége sem, hogy jobbra-balra a huszadik szomszédig sem akadt olyan ügyes gyerek, mint a mi Karcsi barátunk. Az igaz, hogy nem az iskolában volt a legügyesebb, mert ott akárhány kisebb diák is jobban megfelelt a tanító kérdésire. De hát ezen mi többiek nem is csodálkoztunk, mert Karcsinak persze ugyan-
kor is egyebütt járt az esze, tudtuk, hogy megint tanulunk tőle valami ügyes játékot.

Mert ebben volt Karcsi nagyon ügyes, de utoljára már annyira, hogy bizony-bizony szinte féltünk is tőle egy kissé. Aki egy-egy fényes krajczárkát vagy éppen tizeskét kapott otthon, rendszeren nem maga vette hasznát, elvándorolt az Karcsinak a zsebébe. Ugy ám. Mert Karcsi nem produkálhatta ingyen az ő nagy ügyességét, nem is taníthatott rá minket ingyen. Csak azzal állt szóba, akinek volt krajczárkája vagy tizeskéje, de attól nem kívánta ajándékba.

— Játszani fogunk, aki nyer, azé a tizeske; én is kiteszek egy tizeskét, mondá. Most ismét kitaláltam egy új játékot. Nézzétek... krétával háromszöget rajzolok és minden szögletre egy-egy golyócskát teszek. Innen, tiz arasznyíró a negyedik golyócskát odaguritjuk s minden gurítással el kell ütni egy-egy szögletről a golyót. Aki eltéveszti, az vesztett.

Sokan próbálgattuk és sokan meg is bántuk, mert a vége mindig csak az lett, hogy az ügyes Karcsi elnyerte a fényes krajczárkáinkat. De azért nem haragudhattunk reá, sőt természetesnek találtuk, hogy aki olyan ügyes, azé a győzelem. Csakhogy aztán mégis csak hosszú képpel

mentünk haza és otthon nem tudunk beszámolni vele, hogy mire adtuk ki a pénzeszkénket. Csupa sok játék miatt egészen szomoruvá lett minden gyerek a szomszédságban.

Hogy, hogy nem, hire terjedt ennek ami játékunknak még az öregek közt is. Egy napon, éppen mikor Karsci ismét többünket hívogatott játékra, egyszerre csak ott termett mellettünk a Karsci mamája, még pedig nádpálczával a kezében és a legelső tette az volt, hogy a pálczával egyszer-kétszer jócskán végig simított Karscin, ki ezuttal nem volt olyan ügyes, hogy észrevette volna a veszedelem közleledését. Jajgatva fordult meg s bámulva nézett anyjára. Mi is bámultunk s eleinte nem is értettük a dolgot; de megértettük, midőn Karsci anyja így szólt:

— Tehát csakugyan igaz, amit egy idő óta hallok! Betanult ügyeskedéssel kifosztogatod lépre csalt pajtásaidat! Add elő mind, amit tőlök elnyertél, magam fogom nekik visszaadni. Ti többiek szintén hibásak vagytok egy kicsit, mert tudnotok kellene, hogy gyermekjátéknál más jutalom nem lehet, mint az ügyesség és győzelem elismerése s az csuf haszonlesés, ha valaki játékbeli ügyességét mások kifosztására használja fel.

Nem is szedett rá azontul ügyes Karsci semmiféle ügyeskedéssel.

A MAMA VIRÁGA.

(Képpel a 77. lapon.)

TAVALY ilyenkor volt, oh, oly tisztán emlékezem! Eppen ily ragyogón sütött a nap, zengtek a madarak, nyíltak a virágok s örült minden és mindenki az életnek. Csak édes jó mamám volt olyan nagyon halavány és szótalan, amint karomra támaszkodva, kísétált a kertbe.

— Kisérj ki, édes leányom, mondá. Látni akarom még egyszer kedves virágaimat... ki tudja...

Nem szólt többet s én csodálkozva néztem rá. Olyan nagyon szomoruan mondta e szavakat, hogy szinte megremegett belé a szívem. Valami félelmes sejtés fogott el, de aztán elüztem a fejből. Hiszen az orvos nagyon biztatta jó anyácskám, hogy most már nem sokára jobban lesz. Ő pedig bágyadt mosolylyal felelé:

— Tudom, kedves doktor ur... nem sokára... nem lesz semmi bajom.

Oh, akkor nem értettem, de most már jól tudom, miért mondta ezt. És mikor a kertben végig vezettem, kedvencz virágainál megállva, hosszan elnézegette, aztán így szólt:

— Mily szépek! Esztendőre ismét ilyen szépek lesznek. Igérd meg, kedves leányom, hogy majd esztendőre szép nagy bokrétát fogsz e virágokból kötni és elhozod nekem... oda, a hol akkor leszek.

— Hogyne igérném, édes jó anyácskám! De mért mondod ezt A jövő nyárra el akarsz utazni valahová?

Nem felelt. Visszakísértem a szobába. Többé ki sem lépett onnan. Aztán ütött a szomoru óra s oh! most már hiába ragyog a napsugár, az én jó anyámhoz nem juthat el, le a mély sirba!

De a virágait elviszem neki, amint megigérttem. A legszebbjét válogattam össze, a legillatosabbját s feldiszitem vele azt a drága sirt, könyeimel öntözöm meg és áldó imát mondok azért, aki nekem legdrágább volt a földön, egyetlen édes jó anyámért!

S a virág illata az én imámmal talán fölszáll az égbe... s jó anyám lelki szemei látni fogják, hogy hiven őrzöm, szeretettel ápolom az ő szent emlékezetét... És az égből áldólag fog rám letekinteni s látni fogja, hogy a virág elhervadhat, illata elszállhat, de az én hálás szivemből soha sem tűnik el a hálás és szerető emlékezet!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXIX. kötetének 2-dik számában foglalt találós mese megfejtése:

Kenyerhaj.

Helyesen fejtették meg: Petelei Erzsi, Popper Árpád, Pruzsinszky Guszta, Szölösy Aurél, Freund Gyula, Wolf Henrik, Biedermann Frida, Schaffer Mariska és Géza, Oltai Bella és Károly, Degré Lajos, Karenovics József.

A »KIS LAP« XXXIX. kötetének 3-dik számában foglalt rejtett név megfejtése:

Stephenson György.

Helyesen fejtették meg: Freund Gyula, Derecskei testvérek, Sümeghy László (St. nem a telefon, hanem a gőzmozdonyu vasut feltalálója. F. b.), Belák Loránd, Biedermann Frida, Schaffer Mariska és Géza, Lisznai Adél, Maszalovics Irén, Rechnitz Henrik és Izidor, Prückler Luiza, Wolf Izidor, Vincze Alice és Margit, Wolf Henrik, Adám Irén, Lescheditzky Kálmán, Lányi Marci és Alexa, Gező Annuska, Salamin Andor, Roth Vilma, Karenovics József, Baranyai Gizella, Mäder testvérek, Witz Arthur és Dezső, Endresz Juliska, Szathmáry Manó és Vilma, (Ha jól megnéztétek volna a megfejtést, láttátok volna, hogy a különös számról három dolgot kell elmondani: 1) a szorzás eredménye mindig három egyforma szám 111, 222 stb., 2) hogy minden következő szám egy fokkal nagyobb a megelőzőnél és 3) hogy a szorzás eredményét összeadva, mindig az a szám jön ki, melylyel szoroztuk. Aki nem felelt jól mind a három kérdésre — miként ti sem, — az bizony csak »részben« fejté meg a feladatot. F. b.), Polatschek Pál és Frigyes, Nagy Margit.

A »Kis Lap« XXXIX. kötet 1-ső számában foglalt különös számot utólag még megfejtették: Bernáth Emil és Dezső, Schlichter Emma és Misi, Khon Vilma, Sternberg Ottó.

»A »Kis Lap« XXXIX. kötet 1-ső számában foglalt találós mesét utólag még megfejtették: Prettenkofen Pistike, Oltai Bella és Károly, Bernáth Emil és Dezső, Schlichter Emma és Misi, Khon Vilma (üdvözöllek F. b.), Degré Lajos.

FORGÓ BÁCSI POSTAJA.

Bernáth Emil és Dezső. Balaton-Füreden mostanság nem voltam s így persze ott hiában

kerestetek. Nem is igen remélhetem, hogy ez idén ott találkozunk, mert ígéreteim másfelé szólnak. Áracsot ismerem. Kellemes nyaralást a szép helyen! — **Wolf Izidor.** Az a kis történetke nagyon is egyszerűcske s nem érdemes a közlésre. De azért helyes, hogy a takarékoság, melyet hirdet, megtetszett neked és az sem árt, ha gyakorlatkép efféléket lefordítgatsz. Az írsodat azonban gondosabbnak, rendesebbnek szeretném. — **Stokowski Brúna.** A kiadó-hivatalból jelentik nekem, hogy a kívánt számot elküldték és a czimszalagon visszaadták neked a téged megillető leánynevet. Remélem tehát, hogy most már minden rendben van. A nevet mindig nagyon tisztán kell leírni, mert különben könnyen megesik az ilyen elkeresztelés. — **Adler Irén.** A kör-rejtvény nagyon is könnyű, ellenben a szám-rejtvény tulságosan sok számból van összeállítva és megfejtése nagyon is sok idejökbe kerülne kis olvasótársaidnak. A másik kettőt besoroztam. — **Sziklai József.** A fordítás dicséretes, de közlésre nem alkalmas. A rejtvények nagyon is könnyűek. Kissé fogasabbat is találsz, ha jobban töröd rajta a fejedet. — **Ráth Aranka.** A »Kis Lap« XXXII. kötetéből a kiadóhivatal már egyetlen egy példánnyal sem rendelkezik és így, sajnálatomra, kívánságod nem teljesíthető. — **Liptay Jenő.** A »Kis Lap« előfizetői természetesen akárhonnán beküldhetik a megfejtést. — **Sternberg Ottó.** Ép a minap izentem egy kis olvasótársadnak, hogy a megfejtések beküldése nem kötelesség, tehát nem követ el hibát, aki nem küldi be. De természetesen szívesen látom a jelét, hogy kis olvasóim ügyesek a fejtörős feladványok megoldásában. Hogy a »Kis Lap« annyira kedvedre való, azt megelégedéssel vettem tudomásul. Majd sora kerül kifejezett kívánságod teljesülésének is; csak hogy az nem lehet »minden harmadik héten«, mert nem minden kis olvasótársad szereti a közlemények ama formáját.

Jótekonyság.

A szüneti gyermektelep javára adakoztak: Szavkay Margit 2 frtot. Ez összeghez járultak: Gábi néni 40 krral, Tázi néni 50 krral, Zsiga 40 krral, a nagypapa 50 krral, a kis gyűjtő 20 krral.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon. *)

Forgó bácsi.

*) Kisfaludy Erzsike és Sára gyűjtése 2 frt s a legutóbbi kimutatásban csak tévedésből szerepelt 1 frttal. F. b.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum-irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.